

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 435/2010-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. apríla 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Jána Lubyho a Ľudmily Gajdošíkovej o sťažnosti Ing. M. K., B., a J. N., B., zastúpených advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 2/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 3 Co 177/06), za účasti Krajského súdu v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. M. K. a J. N. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 2/2010 porušené boli.

2. Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 2/2010 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. M. K. a J. N. priznáva finančné zadostúčinenie každému v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré im je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Ing. M. K. a J. N. trovy konania v sume 321,09 € (slovom tristodvadsaťjeden eur a deväť centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. E. Ľ., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. novembra 2010 doručená sťažnosť Ing. M. K., B., a J. N., B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 2/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 3 Co 177/06).

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

„1. Sťažovatelia podali dňa 10. 10. 2002 na príslušný okresný súd žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam – parceliam č. 221/1 a č. 221/2 k. ú. S., o ktorej do dnešného dňa nebolo právoplatne rozhodnuté.

2. Na krajskom súde je uvedená vec vedená od roku 2006 až doteraz, keď pôvodne mala sp. zn. 3 Co 177/06 a po zrušujúcom náleze ÚS SR sp. zn. III. ÚS 279/09, má sp. zn. 3 Co 2/2010.

3. Listom z 18. 1. 2010 sme ako okresný tak aj krajský súd upovedomili o existencii uvedeného nálezu s tým, že sme ich zároveň požiadali o urýchlené pokračovanie v odvolacom konaní.

4. Ďalším listom z 26. 3.2010 sme sa už u pani predsedníčke krajského súdu sťažovali na prieťahy v označenom konaní s tým, ak sa vec v dohľadnej dobe právoplatne neskončí, budeme iniciovať sťažnostné konanie na ÚS SR.

5. Podpredseda krajského súdu nás listom z 19. 4. 2010 oboznámil s predĺžením lehoty na vybavenie sťažnosti do 3. 5. 2010, a potom nám listom z 26. 4. 2010, ktorý nám bol doručený 3. 5. 2010, oznámil, že našu sťažnosť nepovažuje za dôvodnú vzhľadom na napadnutie veci na krajský súd (5. 1. 2010) a na celkový nápad v konajúcom senáte a jej vytýčenie na 3. 6. 2010.

6. Dňa 3. 6. 2010 sa pojednávanie neuskutočnilo, bolo novovytyčené na 23. 9. 2010, na ktorom však došlo k jeho odročeniu na iný termín, lebo si konajúca sudkyňa nepripojila súvisiaci spis.

7. Do podania sťažnosti sme nedostali žiadne predvolanie na pojednávanie, preto môžeme konštatovať, že odvolacie konanie trvá už takmer 5 rokov, čo je v rozpore s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní uznesením č. k. IV. ÚS 435/2010-8 z 25. novembra 2010 prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku krajského súdu na vyjadrenie k sťažnosti, ako aj na oznámenie, či krajský súd trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení uviedla:

«Výzvu, uznesenie a sťažnosť som predložila dňa 12. 01. 2011 na vyjadrenie JUDr. M. Š., predsedníčke senátu „3 Co“, ktorá k sťažnosti podala dňa 14. 01. 2011, písomné vyjadrenie.

V tomto vyjadrení uviedla, že predmetná vec po jej zrušení Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“), bola predložená oddeleniu „3 Co“, kde jej bola priradená sp. zn. 3 Co 2/2010. Sudcom spravodajcom bola v danej veci určená JUDr. J. C.

z dôvodu, že v tejto veci bola sudcom spravodajcom už aj pred jej zrušením (sp. zn. 3Co 177/2006).

Vec sp. zn. 3 Co 2/2010 až do 30. 09. 2010, mala v spravodajstve JUDr. J. C. Od 01. 10. 2010 bola JUDr. J. C. dočasne, do 30. 09. 2011, preložená na výkon funkcie sudcu na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“).

Vo veci po jej zrušení ÚS SR, boli určené dva termíny pojednávania, a to na deň 30. 06. 2010. Predsedníčka senátu „3 Co“ si nespomína, z akého dôvodu bola vec odročená.

Ďalší termín bol určený na deň 23. 09. 2010 (v predchádzajúcich vyjadreniach bol nedopatrením uvedený termín dňa 30. 09. 2010). Pojednávanie bolo odročené bez prejednávania veci z dôvodu, že dňa 23. 09. 2010, ospravedlnila svoju neúčast' na tomto konaní JUDr. E. E., právna zástupkyňa jednej zo strán sťažovateľov, z dôvodu náhlej zdravotnej príhody, v dôsledku ktorej bola aj na ošetrovaní v nemocničnom zariadení.

Predmetnú vec po prerušení funkcie u sudcu na Krajskom súde v Bratislave - JUDr. J. C., predsedníčky senátu „3 Co“, prevzala JUDr. M. Š., ktorá dňa 04. 10. 2010 určila za sudcu spravodajcu svoju osobu.

Vec sp. zn. 3 Co 2/2010 fyzicky JUDr. M. Š. prevzala po úpravách zmien v súdnom registri asi v polovici mesiaca október 2010. V mesiacoch október a november 2010 boli už vytýčené iné veci na pojednávanie JUDr. J. C. (išlo o veci, ktoré napadli na súd skôr, ako napadla predmetná vec), ktoré predsedníčka senátu „3 Co“ neodvolala a postupne, po podrobnom oboznámení sa s vecami, prevzatými po JUDr. J. C., tieto tiež určovala na termíny (išlo najmä o veci „staršie“ ako predmetná vec).

V mesiacoch október až december 2010 senát „3 Co“ nebol dostatočne obsadený (jeden člen senátu bol zároveň aj predsedom senátu „2 Co“, takže mu nebolo možné veci zo senátu „3 Co“ prideliť a druhý člen senátu bol aj členom senátu „2 Co“, takže ho bolo možné zaťažiť iba pomerne, t. j. na 50 %).

Napriek tomu predsedníčka senátu „3 Co“, najmä „staré“ veci, priebežne študovala a robila vo veciach potrebné úkony a rozhodnutia.

Vec sp. zn. 3 Co 2/2010 naštudovala a vo veci bol určený termín pojednávania na deň 03. 03. 2011 o 9,45 hod.»

Predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení oznámila, že krajský súd netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Na ústnom pojednávaní netrvali ani sťažovatelia, ktorí k vyjadreniu predsedníčky krajského súdu v podaní z 31. januára 2011, uviedli:

«Krajský súd konajúcou predsedníčkou senátu Vám podal chronológiu stavu predmetnej veci na tomto súde, ktorá len potvrdzuje, že naša sťažnosť je celkom opodstatnená, aj keď ľudsky chápeme vyjadrenie dr. M. Š., ktorá sa k veci dostala po tom, čo jej predchodkyňa zostala na najvyššom súde.

Je však vecou štátu organizovať svoje súdnictvo tak, aby princípy zakotvené v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, boli plne rešpektované. Prípadné nedostatky v tomto smere nemôžu ísť na úkor a ťarchu občanov, ktorí od súdov právom očakávajú ochranu svojich práv v „primeranej dobe“. Táto lehota nebola krajským súdom zjavne dodržaná len pre povrchný a neprofesionálny prístup konajúcich sudcov, v dôsledku čoho musel zasahovať aj ústavný súd.

Predmetný spor je veľmi jednoduchý - rieši sa iba právna otázka - a pre jej sťažovateľov veľmi dôležitý, ktorí sa ním snažia odstrániť krivdy, ktoré na ich majetku napáchal bývalý režim a hrozilo a hrozí reálne, že sa konečného výsledku ani nemusia dožiť (vzhľadom na ich vek, zlý zdravotný stav a pod.).»

Ústavný súd z vyžiadaného spisu zistil tieto skutočnosti:

Sťažovatelia sa žalobou z 12. marca 1992 domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. V prvom stupni konal vo veci Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“), ktorý o návrhu (podanom 12. marca 1992) rozhodol rozsudkom č. k. 16 C/157/2002-345 z 23. februára 2006 tak, že návrh sťažovateľov v plnom rozsahu zamietol. Sťažovatelia podali vo veci odvolanie.

Krajskému súdu bol spis postúpený v apríli 2006 a veci bola pridelená sp. zn. 3 Co 177/06. Sťažovatelia 3. mája 2007 podali predsedníčke krajského súdu sťažnosť na prietahy v konaní s tým, že po uplynutí viac ako jedného roka krajský súd o odvolaní nerozhodol. Krajský súd rozsudkom č. k. 3 Co 177/06-388 z 20. novembra 2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovatelia sa s rozhodnutím krajského súdu nestotožnili, boli toho názoru, že krajský súd týmto rozhodnutím porušil ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sa so sťažnosťou 17. marca 2009 obrátili na ústavný súd, aby rozhodol o namietanom porušení uvedených práv označeným rozsudkom.

Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 279/09-27 z 26. novembra 2009 rozhodol, že základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a ich právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu porušené boli a v nadväznosti na toto rozhodnutie zrušil tento rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nález ústavného súdu bol účastníkom konania doručený 28. decembra 2009 a po vrátení spisu krajskému súdu 4. januára 2010 je vec vedená pod sp. zn. 3 Co 2/2010.

Dňa 18. januára 2010 požiadali sťažovatelia krajský súd o urýchlené rozhodnutie o ich odvolaní z roku 2006, pričom uviedli, že v opačnom prípade podajú sťažnosť na prietahy v konaní ústavnému súdu.

Krajský súd na 23. september 2010 nariadil pojednávanie, ktoré sa neuskutočnilo, pretože právna zástupkyňa sťažovateľov požiadala o jeho odročenie pre svoj náhly nepriaznivý zdravotný stav a zároveň ospravedlnila neúčasť svojich klientov (sťažovateľov) na tomto pojednávaní z dôvodu ich zlého zdravotného stavu a vysokého veku. Ďalšie pojednávanie bolo 4. januára 2011 nariadené na 3. marec 2011. Ústavný súd zistil, že pojednávanie nariadené na 3. marec 2011 sa uskutočnilo, ale bolo odročené na 14. apríl 2011 pre účely predloženia listinných dôkazov od obidvoch zúčastnených strán.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 2/2010 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru), sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosti veci, správania účastníka konania a postupu súdu (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je rozhodovanie o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V danom prípade išlo o odvolacie konanie, v ktorom sa mali riešiť najmä právne otázky. Ani podľa názoru ústavného súdu nejde o spor výnimočnej právnej a skutkovej zložitosti. Vzhľadom na povahu veci (domáhanie sa nápravy krívd z minulosti) si však vyžaduje prístup súdu s osobitnou starostlivosťou.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, t. j. správania sťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil okolnosť, ktorú by bolo treba pripísať na ťarchu sťažovateľov. Ústavný súd vzal do úvahy a zohľadnil pri rozhodovaní o finančnom zadost'učinení skutočnosť, že jedno z dvoch nariadených pojednávaní sa neuskutočnilo na žiadosť a z dôvodu na strane sťažovateľov, resp. ich právnej zástupkyne.

3. Postup krajského súdu v okolnostiach danej veci (sťažovatelia poukazovali na celkovú dĺžku odvolacieho konania, zahŕňajúc do tohto obdobia aj 10 mesiacov trvajúce konanie na ústavnom súde) ústavný hodnotí takto:

Ústavný súd konštatuje, že po podaní odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu a predložení veci na rozhodnutie o ňom krajskému súdu v apríli 2006, krajský súd rok vo veci nekonal, na čo sťažovatelia poukázali vo svojej sťažnosti predsedníčke súdu z mája 2007. Krajský súd rozhodol o odvolaní 20. novembra 2008, t. j. celková doba rozhodovania bola cca dva a pol roka. Doručením rozhodnutia krajského súdu účastníkom konania bola vec právoplatne skončená.

V nadväznosti na rozhodnutie krajského súdu o odvolaní sťažovateľov, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu č. k. 16 C 157/2002-345 z 23. februára 2006, ktorým okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh sťažovateľov, sa sťažovatelia obrátili so sťažnosťou zo 16. marca 2009 na ústavný súd. Ústavný súd o sťažnosti sťažovateľov rozhodol 26. novembra 2009 tak, že uznesením č. k. III. ÚS 279/09-27

rozhodol o porušení základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 177/2006-388 z 20. novembra 2008.

Rozhodovanie ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľov proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu trvalo cca 10 mesiacov a toto obdobie nemôže ísť na vrub „nečinnosti“ krajského súdu. Po vrátení veci bolo povinnosťou krajského súdu vzhľadom na dĺžku odvolacieho konania postupovať v konaní s osobitnou starostlivosťou.

Od vrátenia veci krajskému súdu 4. januára 2010 vykazuje konanie krátkodobé obdobia nečinnosti. Krajský súd v tomto období nariadil len dve pojednávania, z ktorých prvé pojednávanie nariadené na 23. september 2010 sa neuskutočnilo na žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľov a druhé, nariadené na 3. marec 2011, sa uskutočnilo a bolo odročené na 14. apríl 2011 z dôvodu, že krajský súd ho odročil na účely vyžiadania si listinných dôkazov od obidvoch zúčastnených strán. Z uvedeného vyplýva, že až po odročení druhého, v poradí dosiaľ nariadených pojednávaní, po vrátení veci krajskému súdu začal krajský súd so zadovažovaním podkladov pre svoje rozhodnutie, t. j. až po 14 mesiacoch od vrátenia mu veci po rozhodnutí ústavného súdu.

Predsedníčka krajského súdu „ospravedlňovala“ dĺžku konania na krajskom súde nedostatočným obsadením súdov a nadmerným množstvom práce. V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre konštatoval, že systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (ako to vyplýva z vyjadrení konajúcej sudkyne pripojených k stanovisku okresného súdu) (pozri napr. I. ÚS 119/03, I. ÚS 150/06).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že po zohľadnení všetkých skutočností – doterajšej dĺžky odvolacieho konania na krajskom súde (5 rokov), ovplyvnenej aj opakovanými obdobiami krátkodobej nečinnosti krajského súdu došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a preto rozhodol o porušení základného práva

sťažovateľov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03).

III.

Ústavný súd v nadväznosti na záver, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal krajskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, vzhľadom na to, že odvolacie konanie nie je ešte skončené.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému v sume 6 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázali najmä na to, čo je pre nich „v hre“. Zo strany sťažovateľov „*ide o akúsi reštitúciu a rehabilitáciu za majetkové krivdy, ktoré na nich za 40 rokov napáchal socialistický štát a táto trauma nebola včas ukončená*“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania krajského súdu vedeného pod sp. zn. 3 Co 2/2010 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € každému zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátkou JUDr. E. Ľ. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovatelia vyčíslili úhradu trov konania za tri úkony právnej služby v celkovej sume 675,44 € vrátane 19 % DPH.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia z 28. októbra 2010 a podanie sťažnosti urobené novembri 2010) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), keďže úkony boli vykonané pri spoločnom zastupovaní dvoch sťažovateľov. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 120,23 €, pri vykonaní dvoch úkonov

právnej služby za dva spoločne zastupované osoby by potom odmena predstavovala sumu 480,92 €, avšak po jej znížení o 50 % aplikáciou § 13 ods. 2 vyhlášky ju ústavný súd ustálil na sumu 240,46 €. Paušálna náhrada výdavkov (tzv. režijný paušál) bola priznaná za každý úkon právnej služby v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky v sume 28,84 € (2 x 2 x 7,21 €). K takto vypočítanej sume je potrebné pripočítať 19 % DPH, t. j. 51,16 €, pretože advokátka je platiteľkou dane z pridanej hodnoty. Ústavný súd priznal sťažovateľom úhradu trov konania v celkovej sume 321,09 €.

Podanie právnej zástupkyne sťažovateľov doručené ústavnému súdu 2. februára 2011 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah (absenciu ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2011